

Tartalom

Helyzetképek – helyzetgyakorlatok

DAVID W. AUGSBURGER Kultúrák közötti pasztorálpszichológia (Fordította: CSEKE ZSUZSA ANIKÓ)	292
TÖRÖK PÉTER Gondolkodás és mentális egészség – Korunk kultúrája és társadalmi következményei	303
DEME TAMÁS Az irodalom mint a lelki egészség forrása	310
SULLER MELINDA SJC Csodapatika – A lelkigondozás sajátos formája	322
MÉZES ZSOLT LÁSZLÓ A Láthatatlan Színház alkalmazása a mentálhigiéné területén	342
CZAPP ENIKÓ Közös(s)ég – Az emberek megszólítása a világhálón keresztül	351
KÖRMENDY PETRA Közös Pont – Egyházak együttes fesztiválmissziója	354
Érted vagyunk vonalban... – A hazai telefonos lelki elsősegély szolgálatokról (KÖRÖSSY LÁSZLÓ)	357
HÉZSER GÁBOR – FRUTTUS ISTVÁN LEVENTE Spiritualitás a segítőkapsolatokban	361
PAUL R. GIBLIN A házasság konfliktusai és spirituális dimenziója (Fordította: CSEKE ZSUZSA ANIKÓ)	374

Inhalt

Situationsberichte – Situationsübungen

DAVID W. AUGSBURGER Pastoralpsychologie zwischen Kulturen (Übersetzt von ANIKÓ ZSUZSA CSEKE)	292
PÉTER TÖRÖK Denken und mentale Gesundheit – Die Kultur unserer Zeit und ihre gesellschaftlichen Folgen	303
TAMÁS DEME Literatur, als die Quelle der seelischen Gesundheit	310
MELINDA SULLER SJC Zauberapotheke – Eine spezielle Form der Seelsorge	322
ZSOLT LÁSZLÓ MÉZES Die Anwendung des unsichtbaren Theaters in der Mentalhygiene	342
ENIKŐ CZAPP Unter gemein(d)samen Himmel – Die Menschen durch das Internet ansprechen	351
PETRA KÖRMENDY Gemeinsamer Punkt – Gemeinsame Festivalmission der Kirchen	354
Wir sind für dich in der Leitung – Über die seelischen Erste Hilfe-Telefondienst in Ungarn (LÁSZLÓ KÖRÖSSY)	357
GÁBOR HÉZSER – ISTVÁN LEVENTE FRUTTUS Spiritualität in den helfenden Beziehungen	361
PAUL R. GIBLIN Ehekonflikte und die Dimension der Spiritualität (Übersetzt von ANIKÓ ZSUZSA CSEKE)	374

Helyzetképek – helyzetgyakorlatok

Ha útnak indulunk – akár lelkünk legbensőbb zugai, akár a külvilág áttekinthetetlenül gazdag célválasztéka felé –, viszonylag rövid vándorlás után olyan témákkal találkozunk, amelyekkel kapcsolatban rádöbbenhetünk (ha van erre hajló érzékünk), hogy a teljesebb élet érdekében volna mit átgondolnunk, netán cselekednünk. Emberségünk személyes és közösségi színterein számtalan lelkigondozói kérdés, helyzet tárul elénk, s a mi érintettségünk, lelkesedésünk függvénye, hogy valamelyikükkel kezdünk-e valamit. Járt utakra és csaknem egészen elvadult ösvényekre egyaránt bukkanhatunk e barangolás során, s ha nem vagyunk restek okosan szeretni magunkat, ennek eredményei akár mások számára is gyógyulást hozhatnak. A munkát csakugyan üdvös magunkon kezdenünk, nehogy hamis (avagy hiteltelen) prófétává legyünk a házunk táján. Aki önnön lelke gondozása-gyomlálása előtt vagy helyett kezdi mások benső kalauzolását, az igen könnyen tévutaskísérővé válik.

Az egészen egyedi élethelyzetek, mindannyiunkat befolyásoló, legszélesebb értelemben vett kulturális környezetünk mindig új és újabb lehetőségek kiötlésére, fejlesztésére vezethetnek, ha képesek vagyunk teremtő módon fogadni a minket szólító kérdéseket. Régi formáknak szabhatunk új köntöst, vagy eddig nem is létezők életre segítésén fáradozhatunk.

Egyházas körökben gyakorta téma az életminőség javítását, az életmódra vonatkozó terápiais vagy épp varázslatos technikák és trükkök egész rengetegét termő média működése fölötti siránkozás. Az ilyes jajszavak hallatán-olvasztán rendszerint eszembe jut: tán nem ez volna az igaz dolgunk. Sokkalta inkább az, hogy evangéliumi szellemű, a keresztény emberkép alapjára épülő lelkigondozói, emberkísérő módszereket dolgozunk ki, ezekről gondolkodjunk közösen. Nem egyszerűen nem elegendő fanyalogni, tiltakozni a kereszténységtől távol(abb) álló vagy tőle egészen idegen gyógyító vagy bölcsességi áramlatok

léte vagy erőszakos térhódítása miatt, de még a nyilvánvaló szélhámosságokkal kapcsolatban sem – ez egyenesen céltévesztő szemléletmódot tükröz. A mi feladatunk a saját meggyőződésünk mélyéről forraszó válaszok keresése a mindenkori és a változó világ szülte emberi ügyek-problémák felvetette kérdésekre.

Ehhez persze alaposan meg kell(ene) ismerni egyfelől a napjainkra kikristályosodott keresztény emberképet, másfelől a közelebb vagy távolabb körülöttünk élők helyzetét. Az elméleti alapokkal felvértezve persze még csak a hadba indulás küszöbéig érünk, felkészültségünket meg kell mártani a gyakorlat sűrűjében. Ebben is „csak” Krisztus nyomát kellene követnünk: ott kell megszólítanunk a bajba jutott vagy szenvedő, eltévedt, tanácstalan embert, ahol éppen találjuk. Nem fennen harsogva, inkább lehajolva a mégoly kellemetlen zavarban, rendezetlenül, nem előírásosan élőkhöz. Felismerve, hogy ahol törés, fájdalom, bűn mutatkozik, ott tán elérkezett a gyógyulás ideje. Ahol nem tudnak a betegségről, ott valószínűleg nem is keresik a kilábalást.

Közel lépni vagy közel engedni magunkhoz a szédítően sokféle életvalóságot – ez az első gesztus az elméletalkotáson túl, hogy a realitást tükröző helyzetképeket kapjunk. Ezek külső-belső „megdolgozásából” valósulhatnak meg aztán azok a helyzetgyakorlatok, amelyek eleven hitet, leleményt, nyitottságot és szabadságot feltételeznek.

Ilyesféle – a megszólítandó vagy épp tőlünk is válaszokat váró környezetünk sokféleségét mutató témák fakasztotta – helyzetgyakorlatok születéséről, megvalósulásáról, s az ezekhez szükséges, minél tisztább helyzetképek létrejöttének segítésére gyűjtöttünk egybe írásokat mostani számunkban, a sajátos élethelyzetek javításának, az emberi kapcsolatok mélyülésének, gyógyulásának útjait keresve.

Szigeti László